

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.134/2012/4.szám

A Kúria a dr. Rónai László ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságon 44.M.5150/2010. szám alatt indított és a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 2011. október 20. napján kelt 44.M.5150/2010/19. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2012. május 21. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 44.M.5150/2010/19. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság - a Legfelsőbb Bíróság Mfv.III.10.389/2010/4. számú végzésével elrendelt eljárásban hozott ítéletével - elutasította a felperes keresetét, amelyben a 2008. szeptember 1-től előrehozott öregségi nyugdíjat megállapító másodfokú társadalombiztosítási határozat megváltoztatását az 1990. december 3-tól 1992. február 28-ig terjedő időszak szolgálati időbe való beszámításának elmaradása, valamint amiatt kérte, mert az ellátás összege az 1989, 1990, 1991, 1993, 1995 és 1997 évekre helytelen jövedelemadatok alapul vételével került meghatározásra.

A felülvizsgálni kért határozat szerint a felperes 1981. augusztus

1. és 2008. március 31. között egyéni vállalkozó volt. Az 1990. december 3-tól 1993. március 31-ig és az 1996. szeptember 1-től december 31-ig terjedő időben egyidejűleg fennállt munkaviszonya miatt a járulékfizetés alól mentesítve volt; 1991. február 21. és 2000. november 21. között tagja volt a -nek. A felperes az APEH felé 1990. és 1991. évekre egyéni vállalkozásból származó jövedelmet vallott be, az 1992. évben bevallott társas vállalkozásból származó jövedelme az elsőfokú határozatban az 1992. március 1-től december 31-ig terjedő időre beszámításra került. Az 1990. december 3-tól 1992. február 29-ig terjedő időben sem az egyéni vállalkozásában, sem a társasvállalkozásban nem fizetett nyugdíjjárulékot, erre az időre a nem teljesítette a felperesre vonatkozó adatszolgáltatási kötelezettségét (a az 1992. március 1-1993. március 31. közötti időre fizetett járulékot), ezért a másodfokú szerv ezt az időt - a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 37. § (4) bekezdése, 43. § (2) bekezdése, a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. törvény (a továbbiakban: T.) 103/E. § (2) és (3) bekezdése, a T. végrehajtásáról szóló 89/1990. (V. 1.) MT rendelet (a továbbiakban: MTr1.) 442. § (2)-(5) bekezdései alapján - a szolgálati időbe nem számította be.

A nyugdíj összegének, a nyugdíj alapjául szolgáló átlagkeresetnek a meghatározása a határozat szerint az 1988. január 1-től 2008. augusztus 31-ig terjedő béridőszakra a foglalkoztatók és a felperes által közölt, valamint a társadalombiztosítás nyilvántartása szerinti nyugdíjjárulék alapjául szolgáló adatok figyelembevételével, a Tny. 22. § (1) bekezdése, a Tny. végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr.) 14. § (11) bekezdése alkalmazásával történt. A felperes által kért jövedelmek beszámítására nincs lehetőség, mert az egyéni vállalkozói jogviszonya alatt az elsőfokú határozatban beszámított összegek után fizetett társadalombiztosítási járulékot, a foglalkoztatók (az és a) az 1996. szeptember 1. és 2000. március 31. közötti időszakra a jövedelmet helyesen közölték, az szja-bevallás szerinti keresetek nem azonosak a nyugdíj alapjául szolgáló havi átlagkeresetbe beszámítható nyugdíjjárulék-köteles keresetekkel.

A nyugdíj összegének meghatározása, az alapul szolgáló átlagkereset tisztázása érdekében a bíróság igazságügyi szakértői bizonyítást rendelt el, az igazságügyi könyvszakértő szakvéleményét - egy, az 1993. évet illető részszámításra és 1997. évben fennállt jogviszony minősítésére vonatkozó megállapítás kivételével - elfogadta ítélezése alapjául, az aggálytalannak tekintett szakvélemény kiegészítésére irányuló felperesi bizonyítási indítványt elutasította.

A munkaügyi bíróság a szolgálati idő beszámítására vonatkozó kifogást - a Tny. 37. § (4) bekezdése, és az MTr1. 171. § (3) bekezdése alkalmazásával - a következő indokok alapján találta megalapozatlannak. A felperes 1990. december 2-ig főállású egyéni vállalkozóként jelentette be magát a társadalombiztosítási szerv felé, 1990. december 3-tól a -nél társas vállalkozói jogviszonyban állt, a 1992. március 1-től jelentette be a felperest biztosítottnak, járulékfizetés is ezen időponttól kezdődően történt. A vitatott időszakban a bejelentési, járulékbevallási és fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ez az időszak - társadalombiztosítási és nyugdíjjárulék fizetés hiányában - szolgálati időként nem ismerhető el. Azt, hogy a felperes után járulékfizetés történt, az általa csatolt okiratok sem támasztották alá, önmagában a személyes közreműködés bizonyítottsága a szolgálati idő elismerését nem teszi lehetővé. A bíróság utalt arra, hogy a felperes tévesen értelmezte a szakvélemény vonatkozó megállapításait, és arra is, hogy iratellenesen állította, hogy 1990. évre nem adott be bevallást. Az, hogy a felperes 1990. december 2-ig minősült főfoglalkozású egyéni vállalkozónak, tényszerűen következik a felperes 1994. január 27-én kelt, a társadalombiztosítási szerv felé tett nyilatkozatából is, amely szerint 1990. december 3-tól a -nél áll jogviszonyban, erre tekintettel az egyéni vállalkozásában kiegészítő tevékenységet folytatónak minősült, kizárólag baleseti ellátást fedező baleseti járulékfizetés mellett.

Az szja-bevallásokban feltüntetett összegek beszámítására a bíróság - a Tny. 22. §-ában, 13. §-ában, a T. 103/D. § (8), (11) bekezdéseiben, a Kr. 14. §-16. §-aiban és az MTr1. 300. §-ában foglaltakra tekintettel - nem látott lehetőséget. A bíróság megállapította, hogy az egyéni vállalkozói jogviszony fennállása alatti járulékalapul szolgáló jövedelmet az alperes a felperes által egyéni vállalkozóként benyújtott járulékbevallások alapján, a bevallásokon szereplő jövedelmek alapul vételével határozta meg. A T. 103/D. § (8), később (11) bekezdése által előírt járulékbevallás nem volt azonos az adóhatóság felé teljesítendő jövedelemadó bevallással. A hatályos jogi szabályozás szerint nem estek egybe a járulékalapot és adóalapot képező jövedelmek sem. Azon időszakokban, amikor a felperes főfoglalkozású egyéni vállalkozóként volt biztosított, a járulékfizetési kötelezettség az általa benyújtott járulékbevallásain szereplő összegek alapján került előírásra.

A felperes 1989. évre vonatkozó számítása a T. végrehajtásáról szóló 17/1975.(VI.14.) MT rendelet (a továbbiakban: MTr2.) 271. § (1)-(3) bekezdései téves értelmezésén alapul. Az 1989. évi járulékfizetési kötelezettsége a bevallásban szereplő „nullás” járulékalap közlése miatt havi 960 forint volt [MTr2. 271. § (1) bekezdés a) pont], így a nyugdíj összegének alapját képező

átlagkereset kiszámításakor havi 3.000 forint bruttó, a nettósítás után havi 2.700 forint vehető figyelembe [MTr2. 271. § (3) bekezdés, Tny. 13. § (1) bekezdés], ami 12 hónapra vetítetten - a társadalombiztosítási határozat szerinti számítással egyezően - 32.400 forint.

1990. január 1. és december 2. között a felperes egyéni vállalkozói jogviszonyban állt és ekként fizetett járulékot, vállalkozásból származó jövedelme - az általa benyújtott bevallásból kitűnően - nem érte el, illetve haladta meg a 36.000 forintot, járulékfizetési kötelezettsége így - a Tny. 22. § (1) bekezdése, az MTr2. 271. § (1)-(3) bekezdései, 1990. május 1-től pedig az ekkortól hatályos MTr1. 361. § (1)-(3) bekezdései és a Tny. 13. § (1) bekezdése alapján - 960 forint, a nyugdíjalap kiszámításánál figyelembe vehető jövedelem havi 3.000 forint bruttó, 2.700 forint nettó összeg, ami 11 hónap két napra vetítve - az alperes számítása során alapul vett - 29.826 forint. Az 1990. december 3. és 1990. december 31. közötti időre nem került jövedelem beszámításra, amelynek okai a következők voltak. A felperes egyéni vállalkozói jogviszonyával összefüggésben a társadalombiztosítási szerv felé akként nyilatkozott, hogy - a -nél fennállt tagi viszonyra tekintettel - kiegészítő tevékenységet folytatóként kezeljék, a a felperest, mint személyes közreműködésre nem kötelezett tagot, biztosítottként nem jelentette be. A törthónapra vonatkozó jövedelem beszámításának elmaradása a felperes egyéni vállalkozóként tett nyilatkozatán alapul; a közreműködés hiánya, illetve az a körülmény, hogy a társaságot létrehozó tagok abban állapodtak meg, hogy a tagok személyes közreműködésre nem kötelesek, nem teremt biztosítási jogviszonyt és járulékfizetési kötelezettséget. Ugyanezen okok miatt maradt ki a számításból az 1992. január 1-től február 28-ig terjedő időszak is, miután a felperest személyes közreműködésre köteles tagként a csak 1992. március 1-től jelentette be és fizetett utána járulékot.

1993-ban a felperes „nullás” járulékbevallást nyújtott be. A T. 103/D. § (2) bekezdése szerint ez esetben a tárgyév első napján érvényes minimálbér 60%-a alapján állt fenn a járulékfizetési kötelezettség, és a felperes is ennek megfelelően fizette a járulékot. 1993. április 1-től december 31-ig a havi 8.000 forint minimálbér 60%-a, 4.800 forint bruttó, 4.320 forint nettó összeg alapul vételével, 9 hónapra vetítve 38.880 forintot, 1993. január 1. és március 31. között a által kifizetett 8.000 forint/hó bruttó 24.000 forint, nettó összegben 21.600 forint alapul vételével, összesen 60.480 forintot kellett figyelembe venni a nyugdíj kiszámítása során; az alperes ekként végezte el a számításokat. A bíróság a szakértő által megállapított 60.685 forinttal ellentétben az alperes számítását ítélte helytállónak, mert az egyéni vállalkozói időszakot nem havi viszonylatban, hanem naptári napra vetítve kell figyelembe venni.

1994-ben szintén „nullás” bevallás alapján, havi 9.000 forint minimálbérből kiindulva (havi 5.400 forint bruttó, 4.860 forint nettó összeg 12 hónapra vetítetten) 58.320 forint az éves jövedelem, amelyet az alperes - a szakértő számításával összhangban - figyelembe vett a nyugdíj összeg kiszámításánál [T. 103/D. § (2) bekezdés, Tny. 13. § (1) bekezdés].

A bíróság nem osztotta a felperes azon álláspontját, hogy a nyugdíj alapjául szolgáló átlagkereset meghatározása során az 1995. évre vonatkozóan nincs lehetőség nettósításra. A Tny. 13. § (1) bekezdése szerinti nettósítást a 22. § (1) bekezdése szerinti átlagkereset számítási időszak minden egyes évére beszámított jövedelemre el kell végezni, az ezen évre beszámítható összeg naptári hónap egységgel számolva 102.060 forint, naptári nappal számítva pedig azonos a határozat szerinti 102.215 forinttal.

1997-ben a járulékfizetés alapja - a T. 103/D. § (2) bekezdése alapján - a tárgyévet közvetlenül megelőző naptári évben az e tevékenységből elért szja-alap, a járulékalapot így az 1996. évi vállalkozói tevékenységből elért összeg képezte, ez - a felperes által csatolt járulékbevallásból kitűnően - évi 24.348 forint, havi 2.029 forint volt. A bíróság tévesnek ítélte a szakvélemény azon megállapítását, amely szerint a felperes 1997-ben egyéni vállalkozóként kiegészítő tevékenységet folytatónak minősült, ez ugyanis - a munkaviszony és a vállalkozói jogviszony a párhuzamosságára tekintettel - ellentétes a T. 118/A. § (1) bekezdésével. 1997-ben épp ezért kerültek a felperes esetében mindkét jogviszony jövedelmei - a szakvéleménnyel is alátámasztottan - a nyugdíj alapját képező átlagkeresetbe beszámításra.

A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben az ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a keresetének helyt adó határozat meghozatalát, másodlagosan a munkaügyi bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte a Tny. 22. § (7) bekezdése, T. 103/D. § (2) bekezdése, az MTr1. 351. § (1) bekezdés a) pontja, 354. § (1) bekezdés a) pontja, (2) bekezdése, a gazdasági társaságokról szóló 1988. évi VI. törvény (a továbbiakban: Gt.) 157. § (2) bekezdés b) pontja, 167. § (1) bekezdése és a Pp. 182. § (2)-(3) bekezdése megsértésére hivatkozva.

A felperes szerint az 1997. évre vonatkozó nyugdíjszámítás helytelen, mert a nyugdíj meghatározásánál - a Tny. 22. § (7) bekezdése alapján - a tárgyévi tényleges bevételt, nem pedig a járulékalapot képező, azaz a tárgyévet megelőző évben elért jövedelmet kell figyelembe venni. Az 1997-re befizetett nyugdíjjárulék alapja az 1996-ban főállású egyéni vállalkozóként

realizált 24.348 forint jövedelem volt; a nyugdíjalap meghatározása során az 1997-ben elért, 107.737 forint jövedelmet kellett volna figyelembe venni. Ezt támasztja alá az is, hogy a T. 103/D. § (2) bekezdése - az ítéleti értelmezéssel szemben - a havi járulékfizetés alapját, nem pedig a nyugdíj számításának az alapját határozza meg. A bíróság tévesen határozta meg a nyugdíj alapjául szolgáló jövedelmet amiatt is, mert figyelmen kívül hagyta a 107.737 forint összegű jövedelmet, amelyet 1997-ben kiegészítő tevékenységet folytató egyéni vállalkozóként ért el; azt, hogy ez a jövedelem a nyugdíj alapjául szolgál, az adóhatóság igazolása is alátámasztja.

A felperes vitatta a szolgálati idő számításának helyességét is. Érvelése szerint a személyes közreműködést végzőnek, ezáltal kiegészítő tevékenységet végző egyéni vállalkozónak nem az a személy minősül, aki annak vallja magát, a tevékenység kiegészítő jellege nem a bevallás alapján jön létre. A minősítést az MTr. 351. § (1) bekezdés a) pontja, a Gt. 157. § (2) bekezdés b) pontját és 167. § (1) bekezdését figyelembe véve kell elvégezni. A 1990. december 3-án történő megalakulásakor hatályos Gt. kizárólag akkor ismerte el személyesen közreműködőként a társaság tagját, ha a személyes közreműködés ténye a társasági szerződésben szerepelt. A társasági tag tehát személyes közreműködőként a cég keretében akkor végezhetett munkát, ha erre a társasági szerződés kifejezetten utalt, a társasági szerződése azonban sem a megalakuláskor, sem azt követően nem tartalmazott ilyen kitételt, ennek hiányában a felperest nem lehetett személyesen közreműködő társasági tagnak, ekként kiegészítő tevékenységet folytató egyéni vállalkozónak sem tekinteni. A fentiek alapján érvénytelennek tekintendő a felperessel utólag „kitöltetett”, az alperes megtévesztő eljárása eredményeként benyújtott bevallás módosítás is. Ezt az is alátámasztja, hogy a bevalláson szereplő tájékoztatás nem tér ki az MTr. 351. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra.

Súlyos eljárási szabálysértésként hivatkozott a felperes arra, hogy a bíróság elutasította a szakértő tárgyaláson történő meghallgatására és a szakvélemény kiegészítésére irányuló bizonyítási indítványát. A kiegészítő tevékenységet folytató egyéni vállalkozókénti minősítése tárgyában iratellenes szakvélemény kiegészítésére irányuló indítványát a bíróság azért mellőzte, mert annak teljesítéséhez az alperes nem járult hozzá; a szakvélemény kiegészítésének szükségessége nem az ellenfél hozzájárulásától, hanem az ellentmondások feloldásának szükségességétől függ. A 2011. június 21-én kelt beadványában foglalt észrevételek, kérdések szakértőnek való felvetését a bíróság nem tette lehetővé. A bíróság által elfogadott szakvélemény irat- és jogszabályellenesen foglal állást a kiegészítő tevékenység fennállásával, a járulékfizetési és bevallási kötelezettségek elmaradásával kapcsolatban. Téves a szakvélemény az 1991. évi jövedelem figyelmen kívül hagyása és az

1992. január 1-től február 28-ig terjedő időszak vizsgálata, az egyéni vállalkozóként elért jövedelem beszámításának elmaradása miatt is. A felperes kifogásolta, hogy a bíróság - a Legfelsőbb Bíróság korábbi iránymutatása ellenére - nem vizsgálta az 1990-1993 közötti években fennállt jogviszonyokat sem, és tévesen, iratellenesen rögzítette ítéletében, hogy az alperes indítványozta szakértői bizonyítás elrendelését, tekintve, hogy az alperes azt kifejezetten ellenezte.

A felperes szerint az ítélet a szakvélemény megítélése szempontjából önmagában is ellentmondásos, ellentmondás mutatható ki a 10. oldal 2. és 3. bekezdése között és abban, hogy a 7. oldal 4. bekezdésében foglaltak ellenére az 1990. január 1. és december 2. közötti idő figyelmen kívül maradt. Tévesen minősítette a bíróság a felperes előadását a 9. oldal 5. bekezdésében iratellenesnek, az 1990. március 12-én érkeztetett bevallás ugyanis az 1989-es, nem pedig az 1990-es évre vonatkozott. Végül iratellenes az a megállapítás is, hogy a felperes a jövedelmét, járulékfizetését nem igazolta: a keresetlevél mellékleteként csatolta a kimutatásokat és postai befizetési igazolásokat, a járulék-elszámolásokat pedig a 2009. december 8-án kelt beadvány mellékleteként csatolt iratokkal igazolta.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében - helyes indokai alapján - a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet - a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján - tárgyaláson bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdésében foglalt keretek között vizsgálta felül.

A Tny. 22. § (7) bekezdése szerint az öregségi nyugdíj alapját képező havi átlagkeresetet úgy kell meghatározni, hogy az (1) bekezdés, illetőleg az (5) bekezdés szerinti időszak alatt elért és a (6) bekezdés szerint növelt kereset, jövedelem együttes összegét el kell osztani az átlagszámítási időszaknak a biztosításban töltött azon napjainak számával, amelyekre a nyugdíjat igénylőnek az (1) és (5) bekezdésekben említett keresete, jövedelme volt. Az így kapott napi átlagot meg kell szorozni 365-tel, és el kell osztani 12-vel.

A Tny. 22. § (7) bekezdése a nyugdíj alapját képező havi átlagkereset kiszámítására irányadó technikai szabályt fogalmaz meg, nem tartalmaz rendelkezést arra vonatkozóan, hogy a nyugdíjalap meghatározása során mely évek kereseteit kell figyelembe venni, így a felperes az 1997. évi jövedelmei

nyugdíj alapba való beszámítása kapcsán tévesen hivatkozott a fenti rendelkezés megsértésére. Az 1997. január 1. utáni keresetek beszámítását a Tny. 22. § (1) bekezdésének b) pontja szabályozza: az 1998. január 1. előtti rendelkezése szerinti nyugdíjjárulék alapot képező keresetek, jövedelmek beszámítását írja elő. A T. felülvizsgálati kérelemben hivatkozott 1997-ben hatályos 103/D. § (2) bekezdése a kiegészítő tevékenységet folytatónak nem minősülő egyéni vállalkozó társadalombiztosítási járulékfizetési kötelezettségét szabályozza akként, hogy a vállalkozási tevékenységből származó és a tárgyévet közvetlenül megelőző naptári évben elért szja-alapot képező jövedelem, de legalább a minimálbér után írja elő a 103. § (1) bekezdése szerinti társadalombiztosítási járulékfizetési kötelezettséget. Mivel a felperes - az általa benyújtott bevallásnak megfelelően - 1997-ben egyéni vállalkozóként a tárgyévet közvetlenül megelőző naptári évben elért jövedelme után fizetett járulékot, a munkaügyi bíróság helytállóan foglalt állást az 1997. évi jövedelme beszámítása kérdésében.

Alaptalanul hivatkozott a felperes jogszabálysértésre a szolgálati idő beszámításának elmaradásával összefüggésben is. Szolgálati időként a biztosítással járó jogviszony 1998. január 1. előtti időtartama az 1997. december 31-én hatályos jogszabályok alapján vehető figyelembe, szolgálati időnek minősülnek azok az idők is, amelyek az 1997. december 31-én hatályos rendelkezések szerint szolgálati időnek minősültek [Tny. 37. § (4) bekezdés, 38. § (1) bekezdés g) pont].

A biztosítottak körét a T. 10. §-a, a szolgálati időnek minősülő időket az 54. §-a, valamint az MTr1. határozta meg. Biztosítottnak minősült a munkaviszonyban álló személy, kiterjedt a biztosítás a T. 103/D. § (1) bekezdése szerinti egyéni vállalkozóra, a korlátolt felelősségű társaság tagjára, ha a társaság tevékenységében nem munkaviszony, nem megbízási jogviszony keretében személyesen közreműködött, munkát végzett, a 103/D. § (1) bekezdésének hatálya alá nem tartozó vállalkozási jogviszony keretében személyesen munkát végző személyre, amennyiben a tevékenységéért díjazásban részesült [T. 10. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés a), d) pont, (3) bekezdés b) pont]. Az egyéni vállalkozóra és a tagjára nem terjedt ki a biztosítás, ha a 118/A. §-a szerint kiegészítő tevékenységet folytatónak minősült [T. 10. § (4) bekezdés]. Az MTr1. a munkaviszonyban, egyéni vállalkozóként biztosításban töltött időt szolgálati időként rendelte figyelembe venni, a kisiparosi, egyéni vállalkozói jogviszonynak az a tartama minősült szolgálati időnek, amelyre társadalombiztosítási járulék- és nyugdíjjárulék fizetés történt, a gazdasági társaság tagjaként eltöltött időnek pedig az a tartama, amelyre a tag nyugdíjjárulékot fizetett, és amelyre utána társadalombiztosítási járulékot fizettek [MTr1. 126. § (1) bekezdés, 171. § (1), (3) bekezdés].

A felperes által kért szolgálati idő beszámítása tárgyában a munkaügyi bíróság helytállóan foglalt állást a munkaviszony bejelentésének elmaradása, a járulékfizetés hiánya és a felperes által a társadalombiztosítási szerv felé tett bejelentések (1991. és 1992. évek bevallásai, 1992. május 15-i és 1994. január 27-i nyilatkozatok) tartalma figyelembe vételével, a felperes igénye azzal, hogy az MTrl. 1992. március 12-ig hatályos 351. § (1) bekezdése a nyugellátásra jogosultak között sorolta fel a gazdasági társaságban személyesen közreműködő tagot, nem támasztható alá. A Kúria utal arra is, hogy a szolgálati időt a társadalombiztosítási jogszabályok alapján kell meghatározni, a Gt. szabályai e tárgyban nem irányadók.

A munkaügyi bíróság a szakértői bizonyítás során nem követett el súlyos eljárási szabálysértést: a felperes bizonyítási indítványát nem az alperes hozzájárulása hiányában, hanem azért utasította el, mert a szakvéleményt aggálytalannak tekintette. A Pp. 182. § (2) és (3) bekezdése sem sérült, a felperes nem volt elzárva attól, hogy a szakértőhöz intézendő kérdéseit előterjessze, és helyesen járt el a bíróság akkor is, amikor a szakvéleményre tett észrevételek alapján nem ítélte szükségesnek további szakértői bizonyítás elrendelését. A szakvélemény az alperesi számítás helyességét alátámasztotta, a szakértő szakvéleményét részletesen megindokolta. A bíróság a szakértő jogkérdésben elfoglalt téves álláspontjától eltért, annak megfelelő indokát adta, a jogerős ítéletben iratellenes megállapítások nem szerepelnek. A felperes a fentieken túlmenően nem jelölte meg, mely jogszabályi rendelkezéseket sértett meg a munkaügyi bíróság döntése meghozatala során, ezért a Kúria a felülvizsgálati kérelemben felhozott további kifogások vizsgálatát mellőzte.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet - a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával - hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége tárgyában a Kúria a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján mellőzte a határozathozatalt.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Tny. 81. §-a alapján határozott.

Budapest, 2012. május 21.

Dr. Zsanthy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Patassyné dr. Dualszky Katalin s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

kúriai tisztviselő